

Vers, palatáblán

Todor Manojlović

*Ó, ezek a langyos, lanyha esők, ősz végén, tél előtt –
Felhők siklanak, kúsznak a fekete tetőkön,
A nedves aszfalt néhol mégis ezüstbe játszik.
Zord kísértet a város: palából, sztaniolból.
Végtelen utcák nyújtóznak álmatag kedvvel,
A lompos ég merőlegesen zuhan alá a mélybe.*

*Most még a legszebb vasrácsok közül benézni
Halott lombok közé, az elhagyatott parkba;
A szökőkút nem ágaskodik, és meztelenek a nyírek,
Csak a kőpárkány szélén tapad meg kitartó kacccsal
A nyár elkésett tanuja: a repkény –
Virágzik és virágzik – nem érdekli a naptár.*

*Kelyhei mélyén megbúvik az a gyöngéd kékség,
Ami az égről eltűnt – egyik-másik meg piros éppen,
Piros, mint a legszebb száj, amit valaha illett a csókom;
Gyönyörű kelyhek méltók, hogy pezsgő habozzon bennük
S nem ez a bájukat rontó, komor őszvégi eső.*

*A rontó eső eltíporja a hiszékeny virágot,
Az ég kékségét és a legszebb száj pirosát –
(Ó, a holt lomb közt mintha még susognának a csókok)
Az emlékek merőlegesen zuhannak alá a mélybe,
Az ég homorú palatábla, amelyre versemet írom –
Ó, az eső szürke spongyája hamar letörli azt is.*

Ács Károly fordítása

Verlaine

Todor Manojlović.

*Paul Verlaine, ugye,
Azok az órák és beszélgetések
Voltak legjava kincsiünk,
Ez volt minden, ami számunkra megmaradt
Ez életből.
Te lejegyezhetted őket,
Elkaphattad őket röptükben,
Ékes, ragyogó, bánatos alkonyi
Lebegésükben –
(Oh, gyönyörű éjjeli lepkék,
Látomások, fuvolák, dallamok!
Melyekben tündéri folytatást nyer
A te esendő, magasztos életed –)
Ez üdvözítő varázst
En meg nem tanultam, el nem lestem.
S az én látásaim, az én képzeletem
(Melyeknek mélyén olykor
Mégis megzendül az a titkos zene)
Elenyésznek visszavonhatatlan, örökre
Egy alig hallhatóan elszuttogott elköszönéssel.*

Fehér Ferenc fordítása

Godeau

/vagy: optimizmus/

Todor Manojlović

*Meglásd: eljön.
Jönnie kell, nem lehet, hogy ne jöjjön.
Megigérte.
Türelem, pajtás,
Meg kell, hogy várjuk,
Hisz megbeszéltük,
Hogy itt találkázunk.
Biztosan eljön!
Miért ne hinnénk neki?
Mert ma elmaradt? –*

De hát más dolga volt!
Nem jöhetett —
És nem szólhatsz semmit, megüzente,
Hogy majd holnap.
Csak türelem.
Fontos, nagy dolgokat
Nem üthetsz nyélbe csak úgy
Kutyafuttában!
Meg aztán, hogy is jöjjön az üzenettel,
Amíg ő maga se kapta meg.
Nem tesz semmit,
Hogy ma-e, vagy holnap,
Vagy akár holnapután!
Meg kell, hogy várjuk. —

Azt mondod, szorít a cipő,
És hogy a vidék sivár és borzalmas.
Dehát nem a cipő hibás, ha szorít,
Hanem a lábad.
S nem is olyan borzalmas a vidék:
Nézd csak ezt a fácskát,
Tegnap még kopasz volt,
Reggelre rügyet bontott.
Nézd csak meg jól
A finom, gyöngédzöld levélkéket,
Az első halvány tavaszi zöldet...
És te még azt akartad,
Hogy akasszuk fel magunkat erre az ágra!
Először is, el se bírná a terhünk,
Letörne alattunk.
És ez a madzag, ami a nadrágod tartja,
Elszakadna.
Minek akasszuk fel magunkat...
Eljön ő, nem lehet, hogy ne jöjjön,
Holnap, holnapután, még azután,
És ládd-e, milyen szépen múlik az idő,
Ha így elbeszélgetünk —
Csókolj meg, pajtás!...
Eljön, ígérte,
Meg kell, hogy várjuk.

Ács Károly fordítása

